

Arrest

nr. 91 385 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de samenhangende bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2012 waarbij het beroep wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2009 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 juni 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. De arts-adviseur brengt twee adviezen uit: een eerste advies op 4 juni 2010 en een tweede advies op 8 juni 2012.

1.4. Op 14 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 26 oktober 2009 ongegrond wordt verklaard. Het betreft de eerste bestreden beslissing, aan de verzoekers betekend op 11 juli 2012 en gemotiveerd als volgt.

De eerste bestreden beslissing voor beide verzoekers is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*K(...), M(...)
geboren te M(...) op (...)
+ echtgenote O(...), F(...)
Geboren te K(...) op (...)
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.06.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K(...) M(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 08.06.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 26.10.2009, die betrekking heeft op de medische toestand van mijnheer K(...) M(...). Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van mevrouw O(...) F(...); deze laatste kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van O(...) F(...), a eveneens in overweging zouden genomen worden.”

1.5. Op 11 juli 2012 wordt aan beide verzoekers tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen betreffen de tweede en derde bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing voor de eerste verzoeker luidt als volgt:

“En exécution de la décision du délégué du Ministre de Secrétaire d'Etat à l' il est enjoint au (à la) nommé(e) K(...), M(...)

né(e) à M(...) : Union d. Rép. Soc. Soviét., le (...)

de nationalité Fédération de Russie, de quitter, au plus tard le 09 août 2012 (indiquer la date) le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, en Suisse et Tchèque sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

MOTIF DE LA DECISION :

L'intéressé séjourne dans le Royaume depuis plus longtemps dans le Royaume que le délai stipulé conformément à l'article 6 ou ne parvient pas à fournir la preuve qu'il n'a pas dépassé ce délai (Art.7 , alinéa 1 , 2° de la loi du 15 décembre 1980).

Décision de l'Office des étrangers du 14/06/2012.

A défaut d'obtempérer à cet ordre, le (la) prénommé(e) s'expose, sans préjudice de poursuites judiciaires sur la base de l'article 75 de la loi, à être ramené(e) à la frontière et à être détenu(e) à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure, conformément à l'article 27 de la même loi.”

De derde bestreden beslissing voor de tweede verzoekster luidt als volgt:

“En exécution de la décision du délégué du Ministre de Secrétaire d'Etat à l'

il est enjoint au (à la) nommé(e) O(...), F(...)

né(e) à K(...) : Union d. Rép. Soc. Soviét., le (...)

de nationalité Fédération de Russie, de quitter, au plus tard le 09 août 2012 (indiquer la date) le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, en Suisse et Tchèque sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

MOTIF DE LA DECISION :

L'intéressée séjourne dans le Royaume depuis plus longtemps dans le Royaume que le délai stipulé conformément à l'article 6 ou ne parvient pas à fournir la preuve qu'elle n'a pas dépassé ce délai (Art.7 , alinéa 1 , 2° de la loi du 15 décembre 1980).

Décision de l'Office des étrangers du 14/06/2012. A défaut d'obtempérer à cet ordre, le (la) prénommé(e) s'expose, sans préjudice de poursuites judiciaires sur la base de l'article 75 de la loi, à être ramené(e) à la frontière et à être détenu(e) à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure, conformément à l'article 27 de la même loi.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Overwegende dat de aangehaalde wetbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Dat de bestreden beslissing samenvattend als volgt is gemotiveerd : “Het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K(...) M(...) die echter niet weerhouden konden worden (...)

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 26.10.2009, die betrekking heeft op de medische toestand van mijnheer K(...) M(...). Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van mevrouw O(...) F(...); deze laatste kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van huidige beslissing. Het staat betrokkene echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van O(...) eveneens in overweging zouden genomen worden. ”

Dat het advies van de arts-adviseur namelijk vermeldt:

“Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel” (eigen onderlijning)

Dat echter de bestreden beslissing een kennelijk gebrekkige materiële motivering vertoont, door te oordelen dat de aanvraag ongegrond zou kunnen worden, omdat er een kennelijke appreciatiefout wordt begaan door de tegenpartij en de arts-adviseur doordat er een manifest verkeerde interpretatie wordt gehanteerd van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of een fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. ”

Dat de bestreden beslissing, alsook de arts-adviseur duidelijk een strengere definitie hanteren dan deze vermeldt in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er door de arts-adviseur wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene en dat de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het EVRM een aandoening zou uitmaken die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte, zodat de beschreven angststoornis en depressie niet van aard zou zijn om een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene.

Dat de definitie in artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 niet vereist dat men zou aantonen dat de ziekte waaraan wordt geleden een directe bedreiging zou inhouden voor het leven van de betrokkene, gezien er in het artikel 9ter §1,1° ook wordt bepaald dat ook een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft, in aanmerking komt om aanleiding te geven tot een machtiging tot verblijf.

Dat de arts-adviseur zich beperkt tot het verengen van de definitie van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 door te eisen dat er sprake zou zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de eiser en dat het zou gaan om een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte, zonder zich daarbij te baseren op concrete rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en dit in duidelijke tegenspraak met de uitdrukkelijke bepalingen van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, die niet enkel bepaalt dat het kan gaan over een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven van de betrokkene, maar ook om ziektes die een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft.

Dat het niet echt duidelijk is waar de arts-adviseur zich precies op baseert om te beantwoorden aan de definitie van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 dat er sprake zou moeten zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene met een ziekte die levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Dat de arts-adviseur duidelijk een kennelijke appreciatiefout begaat en een verkeerde interpretatie hanteert van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de arts-adviseur niet kan volstaan met de verwijzing naar het artikel 3 van het EVRM dat de zeer algemene bepalingen bevat dat er een verbod is op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen en door te verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zonder concreet melding te maken van concrete arresten waarin de zogenaamde conclusie of motivering van de arts-adviseur in zou vermeld staan.

Dat bovendien, zelfs indien de beschreven ziekte van de eisers geen directe of rechtstreekse bedreiging zou uitmaken voor het leven van de eiser dan nog verhindert dit niet dat er eventueel een machtiging tot verblijf kan worden toegekend omdat de eiser een reëel risico loopt op schade voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, gezien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van vorig verblijf.

Dat de eisers in de aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben aangehaald :

“Hij heeft nood aan een psychiatrische begeleiding omdat hij lijdt aan angst, nachtmerries ten gevolge van een post-traumatisch stressstoornis, zoals zijn psychiater dit bevestigt (...).

Zijn psychiater zegt dat de therapie niet mag worden onderbroken en dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst gezien dit zeer nadelig zou zijn voor Meneer K.(...).

Dokter R(...) heeft eveneens een gedetailleerd medisch attest opgemaakt waarin hij bevestigt bevestigt dat de specifieke zorgen niet toegankelijk zullen zijn voor mijn cliënt in zijn land van herkomst.”

Eveneens werd in de aanvraag 9ter verwezen naar verschillende rapporten.

Wat betreft een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst, wordt opgemerkt dat eisers van Ossetisch-Ingosjetische origine zijn, zodat zij in Rusland geen beroep zullen kunnen doen op een geschikte medische verzorging, omdat de personen van Tsjetsjeense en Kaukasische origine op systematische wijze worden gediscrimineerd in de gezondheidszorg, zoals dit blijkt uit de objectieve informatie die ook al was toegevoegd aan de aanvraag 9ter.

Zo verwezen eisers reeds naar het verslag van OSAR dat bevestigt dat het racisme wijdverspreid is in Rusland en dat dit gericht is tegen alle nationaliteiten en etnische origines die niet zuiver Russisch zijn. Het zijn echter vooral de mensen die afkomstig zijn uit de ex-sovjetrepublieken van het Zuiden en de Kaukasus (stuk 7 bij de aanvraag 9ter). De negatieve houding ten aanzien van Tsjetsjenen wordt ook in de hand gewerkt door de overheid en de media. Een en ander heeft ook te maken met de oorlog die in Tsjetsjenië werd gehouden om deze regio “op te kuisen” en terroristen op te pakken. De haat tegen Tsjetsjenen werd bovendien aangewakkerd doordat Tsjetsjeense rebellen de verantwoordelijkheid opeisten voor de bloedige aanslagen in de metro van Moskou.

In het rapport over de toestand van Tsjetsjenië van ACCORD-UNHCR (stuk 8 bij de aanvraag 9ter), wordt vermeld dat de publieke gezondheidssector in Tsjetsjenië technische, administratieve en management capaciteiten mist. Zo ook mist ze basis medische uitrusting en medicijnen. Ziekenhuizen zijn niet alleen van lage kwaliteit, er is bovendien een tekort aan generators zodat er vaak elektriciteitsuitval is. Er zijn gezondheidszorgen programma's van de WHO die hospitalen onderhouden en personeel opleiden.

Het is vaak voorkomend dat geneesmiddelen worden voorgeschreven, ook al zijn die overtijd en zeer duur. Geneesmiddelen zijn gewoonweg populair.

Vele personen die operaties nodig hebben moeten daarvoor naar steden buiten Tsjetsjenië en Ingosjetië. Maar dat is buitensporig duur, ook al omdat in vele gevallen er mensen dienen omgekocht te worden. Daarvoor dient er geld te worden geleend bij vrienden en familie. Dit is echter niet steeds mogelijk

Ook Country Sheet Russia 2009, European Commission spreekt van de steekpenningen die dokters en anderen vragen waardoor de kosten van medische verzorging oplopen. Dit rapport maakt ook enkele belangrijke kanttekeningen bij de “gratis medicijnen”. Dit rapport duidt ook aan dat het Russische gezondheidszorgensysteem uit een diep dal moet klimmen waar het gedurende jaren uitermate werd ondergefinancierd.

Bovendien benadrukken eisers dat andere personen van Tsjetsjeense origine eveneens geregulariseerd zijn om medische redenen waarbij informatie over de gebrekkige mogelijkheid om toegang te krijgen tot gezondheidszorg voor personen van Tsjetsjeense origine in Rusland in aanmerking werd genomen (O.V. nr. 5.264.170).

Bij het terugkeren van patiënten met PTSD is het belangrijk dat zij in een veilige omgeving terugkeren. Dit is in casu niet het geval.

Het is dus evident dat wanneer eisers België zouden moeten verlaten en de begonnen onderzoeken en therapie zou worden stopgezet, dit een verergering van hun gezondheidstoestand tot gevolg zal hebben, wat een schending zou uitmaken van het artikel 3 van het EVRM, gezien een verslechtering van de gezondheidstoestand gelijkgesteld moet worden aan onmenselijke en vernederende handelingen die op absolute wijze worden verboden door dit verdragsartikel.

Bovenstaande rapporten over de toestand in Rusland bevestigen dat de gezondheidssector in Rusland technische, administratieve en management capaciteiten ontbeert en ook gespecialiseerde en basis medische uitrusting en geneesmiddelen.

Deze informatie is zeer duidelijk en ondubbelzinnig: de medische begeleiding van eisende partij zal niet kunnen worden voortgezet in Rusland, wat uiteraard een zeer negatieve impact zal hebben op hun gezondheidstoestand, wat in strijd zou zijn met het artikel 3 van het EVRM.

Zelfs indien een behandeling mogelijk zal zijn in Rusland, quod non, dan nog moet er worden vastgesteld dat eisende partij een dergelijke behandeling niet kan betalen, omdat er geen budget voorzien is door de Russische overheden en het algemeen geweten is dat mensen dit uit eigen zak dienen te betalen met bijna persoonlijke faillissement tot gevolg.

Uit het dossier en de aanvraag 9ter Vreemdelingenwet blijkt dus duidelijk dat een terugreis medisch tegenaangewezen is.

Dat de tegenpartij en de arts-adviseur van de tegenpartij niet op een dergelijke wijze tot de conclusie vermeld in de bestreden beslissing kan komen, terwijl de specialist die de eiser behandelt heeft gesteld dat de aandoening wel degelijk een risico inhoudt voor zijn welzijn bij een onderbreking van de behandeling en bij terugreis naar het land van herkomst en gezien er in de aanvraag 9ter is beschreven dat de eiser geen toegang zal hebben tot de nodige gezondheidszorgen in zijn land van herkomst.

Dat bovendien de arts-adviseur in kwestie, Dokter G(...), een algemeen geneesheer is en dus geen enkele specialisatie heeft in de psychiatrie of de psychologie (zie de website van de Orde van Geneesheren, <https://www.ordomedic.be/nl/zoek-een-arts>), terwijl de behandelende Psychiater van de eiser, die gespecialiseerd is in de behandeling van psychiatrische aandoeningen bevestigt in medische attesten dat de eiser niet kan terugreizen naar zijn land van herkomst en gezien de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst slecht is.

Dat op geen enkele wijze de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken deze objectieve vaststellingen van de behandelende specialisten tegensprekt en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tot de conclusie kan komen dat de aandoening van de eiser geen directe bedreiging zou inhouden voor zijn leven of een reëel risico zou inhouden voor haar fysieke integriteit, in de zin van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980.

Dat de arts-adviseur en de tegenpartij dus op een onterechte wijze tot de ongegrondheid van de aanvraag hebben beslist en een kennelijk verkeerde interpretatie hanteren van de artikelen 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 en dat de bestreden beslissing daarom aangetast is door een materiële gebrek aan motivering, maar ook door een formeel gebrek aan motivering, omdat er niet wordt gemotiveerd waarom de aandoening van de eiser niet van dien aard zou zijn dat zij een reëel risico zou inhouden voor zijn fysieke integriteit en een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of vorige verblijf van de eiser, gezien dit aspect niet is onderzocht door de arts-adviseur en de tegenpartij, die zich er toe beperken te stellen dat de ziekte geen directe bedreiging zou inhouden voor het leven van de eiser en dat de aandoening niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Dat gelet op het feit dat de arts-adviseur van de tegenpartij enkel een algemeen geneesheer is en geen enkele specialisatie heeft in de psychiatrie, dit terwijl de Psychiater die de eiser behandelt, bevestigt dat een terugkeer naar het land van herkomst psychologisch slecht zal worden verdragen, het trauma zal verergeren en dat de toegang tot de noodzakelijke psychiatrische behandeling slecht is in het land van herkomst, op een kennelijke gebrekkige wijze de bestreden beslissing heeft gemotiveerd en dat er zowel sprake is van een formeel gebrek aan motivering als van een materieel gebrek aan motivering, gezien de niet-adequate motivering ervan.

Dat er geen discussie kan over bestaan dat de eiser nood heeft aan psychiatrische zorgen, zoals dit wordt bevestigd door de Psychiater en dat dit ook niet wordt tegengesproken door de tegenpartij of de arts-adviseur.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld in een arrestnummer 49.781 van 19 oktober 2010 dat er een uitspraak moet worden gedaan over de vraag of er een voldoende toegang is tot de zorgen in het land van herkomst, rekening houdend met de individuele, particuliere situatie van de betrokkene (CCE, nr. 49.781 van 19 oktober 2010).

Dat in het geval van de eiser blijkt uit de medische attesten dat hij wel degelijk lijdt aan een ernstige angststoornis en depressie en dat de voorziene duur van de behandeling onbepaald was.

Dat wanneer kan worden vastgesteld dat de betrokkene lijdt aan een voldoende ernstige aandoening, er moet overgegaan worden tot een ernstig onderzoek ten gronde en een persoonlijk onderzoek van de betrokkene door de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld in een arrest nr. 74.073 van 27 januari 2012.

Indien men van oordeel was dat de informatie en het dossier diende te worden geactualiseerd, dan diende hieromtrent te worden verzocht doch niet zomaar ongegrond te worden verklaard, zeker gezien de ernst van de ziekte.

Dat gelet op het feit dat het op ontegensprekelijke wijze vast staat dat de eiser lijdt aan een aandoening waarvoor hij absoluut psychiatrische behandeling nodig heeft, de tegenpartij de verplichting had om te onderzoeken of er een voldoende beschikbaarheid en toegankelijkheid was van de nodige medische gespecialiseerde zorgen in het land van herkomst, wat niet is gebeurd, terwijl dit wel wordt opgelegd door het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing helemaal niet is gemotiveerd omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen door de eisers in hun land van herkomst, wat een kennelijk gebrek aan formele motivering uitmaakt, in strijd met de artikelen 9ter §1,1° en 62 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat bovendien door de Psychiater van de eiser wordt bevestigd dat de reis naar het land van herkomst psychologisch slecht zal worden verdragen, zonder dat deze vaststelling wordt tegengesproken door de arts-adviseur, die dit element helemaal niet heeft betrokken in de evaluatie van zijn beslissing.

Dat ook omwille van deze tekortkoming de bestreden beslissing een kennelijk gebrek aan formele motivering vertoont in strijd met de hierboven aangehaalde wetsbepalingen;

Dat ook in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 77.489 van 19 maart 2012 werd geoordeeld dat een beslissing die niet in aanmerking nam dat werd bevestigd door de geneesheer dat de betrokkene niet kan reizen naar het land van herkomst, niet voldoende gemotiveerd was moest worden vernietigd (CCE, nr. 77.489 van 19 maart 2012).

Dat ook in een arrest nr. 77.755 van 22 maart 2012 werd geoordeeld dat de tegenpartij, door een beslissing te nemen die op louter formele wijze is gemotiveerd, maar waarbij niet wordt uiteengezet waarom men van een ander oordeel is toegedaan dan de mening van de specialist die de betrokkene sinds meerdere maanden volgde, er moest worden geoordeeld dat er een kennelijk gebrek aan formele motivering is (CCE, nr. 77.755 van 22 maart 2012).

Dat in het geval van de eiser, het advies van de arts-adviseur, die geen gespecialiseerde arts is, niet uiteenzet waarom er zou moeten worden afgeweken van het advies van de gespecialiseerde Psychiater die de eiser al opvolgen en die van oordeel is dat de eiser niet kan terugreizen naar het land van herkomst, dat de toegankelijkheid van de nodige zorgen in het land van herkomst slecht is en dat er geen mogelijkheid is om terug te keren naar haar land van herkomst, gelet op de oorzaak van de trauma's en het gevaar voor zijn leven en welzijn, nu een terugkeer het trauma zal verergeren.

Dat de bestreden beslissing aldus op kennelijk gebrekkige wijze is gemotiveerd en een kennelijk gebrek aan formele motivering vertoont, in strijd met de artikelen 9ter, 9ter §1, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met het artikel 3 van het EVRM.

Dat daarom de bestreden beslissing moet worden geschorst en vernietigd, omwille van de hierboven aangehaalde motivering.

Dat de bestreden beslissing bovendien als volgt is gemotiveerd :

"De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 26.10.2009, die betrekking heeft op de medische toestand van mijnheer K(...) M(...). Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van mevrouw O(...) F(...); deze laatste kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van huidige beslissing. Het staat betrokkene echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van O(...) eveneens in overweging zouden genomen worden. "

Dat de medische attesten op naam van mevrouw O(...) niet in aanmerking werd genomen.

Dat de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrek aan formele motivering vertoont, in strijd met de aangehaalde wetsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldigheid.

Dat de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd ingediend voor het gezin.

Dat de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet zowel de naam van meneer als mevrouw O(...) vermeld.

Dat de medische attesten werden overgemaakt aan de tegenpartij vooraleer de in deze procedure aangevochten beslissing werd genomen.

Dat de tegenpartij dus kennis had van de medische attesten op het moment dat de in huidige procedure bestreden beslissing werd genomen.

Dat de tegenpartij deze derhalve in rekening diende te nemen en indien zij van mening is dat de procedure niet zou zijn gevolgd, quod non, dit te motiveren en een beslissing van onontvankelijkheid of ongegrondheid te nemen, zoals door de wet voorgeschreven.

Dat de tegenpartij door eenvoudigweg te stellen dat er geen rekening wordt gehouden met de medische attesten van mevrouw O(...), zij zowel haar motiveringsplicht heeft geschonden als artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de in de bestreden beslissing gegeven interpretatie aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet in strijd is met die bepaling:

" Art. 9ter.[1 § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, 1 §1, van de Vreemdelingenwet, waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard omdat uit het medische dossier niet kon worden afgeleid dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Terecht en zoals reeds meermaals voor uw Raad aangevoerd, stelt de adviserend arts dat volgens vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens de graad van ernst, geveerd door artikel 3 van het Verdrag, een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De arts-adviseur oordeelt in casu dat de in het standaard medisch getuigschrift (SMG) beschreven aandoeningen geen directe bedreiging vormen voor het leven van de betrokkene en dat de gezondheidstoestand niet kritiek is. Dit oordeel is correct en stemt overeen met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekers betwisten niet dat de aandoening niet direct levensbedreigend is en de gezondheidstoestand niet kritiek. Uit de bewoordingen van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten(een "reëel risico" voor zijn leven of fysieke integriteit of een "reëel risico" inhoudt op een "onmenselijke of vernederende behandeling") zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat:

Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b) , van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling).Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat :

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikell5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat " de term «reëel risico» ¶hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 « inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming ».

De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voornoemde richtlijn en het invoegen van deze begrippen (subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade.), voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voornoemde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens hanteert een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De meest toonaangevende zaak tot dusver is de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 Grote Kamer, nr. 26565/05 (waarvan enkel een Engelse en Franse officiële versie bestaat). In dit principiële arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens in 2008 geeft het Hof in Grote Kamer een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (Hof Mensenrechten 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. The United Kingdom) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM.

De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van art. 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten.

Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Antiretrovirale middelen zijn in principe beschikbaar in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en ze zou deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden (maintain the high threshold, only in a very exceptional case).

Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het E.V.R.M. meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken. Gelet op het hierboven beschreven belang dat de wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat deze hoge drempel in het concreet geval niet wordt gehaald, nu de situatie voor verzoeker niet levensbedreigend is.

De beoordeling van de aanvraag is dan ook geenszins strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het spreekt vanzelf dat de adviserend arts in zijn advies niet dient te verwijzen naar rechtspraak; het volstaat dat hij een correcte toepassing maakt van de relevante wettelijke bepalingen.

Met betrekking tot de bevoegdheid van de arts-adviseur of ambtenaar-geneesheer bepaalt artikel 9ter, §1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet wat volgt: "De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of

het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit deze wettelijke bepaling blijkt duidelijk dat het de ambtenaar-geneesheer is die beschikt over de beoordelingsbevoegdheid. De ambtenaar-geneesheer hoeft niet in debat te gaan met de arts die het standaard medisch attest heeft ingevuld, noch moet hij motiveren waarom hij van dit attest "afwijkt". De wet voorziet enkel dat het de ambtenaar-geneesheer is die de bevoegdheid heeft om te oordelen. Evenmin is het zo dat de ambtenaar-geneesheer verplicht zou zijn een specialist te consulteren om de loutere reden dat een specialist het standaard formulier heeft ondertekend. Een dergelijke interpretatie is veel te formalistisch en hiërarchiseert de verhoudingen tussen artsen op onrealistische wijze. Enkel indien er gerede twijfel is, waardoor hij niet tot zijn oordeel kan komen, is de ambtenaar-geneesheer het advies van deskundigen in te winnen. Daarbij merkt de verwerende partij eveneens op dat de door verzoekster neergelegde attesten werden opgesteld op haar verzoek en op basis van haar verklaringen, zodat een beoordeling van de attesten noodzakelijk blijft.

Verder wijst de verwerende partij er op dat volgens de cassatie-rechtspraak van de Raad van State het enkele feit dat de ambtenaar-geneesheer tot een andere beoordeling komt dan de arts van de betrokkene, niet betekent dat die beoordeling niet kan worden gevolgd, (zie o.a.: R.v.S. 206.947 van 26 augustus 2010)

In elk geval is de ambtenaar-geneesheer of adviserend arts in geen geval verplicht, louter omwille van het feit dat de betrokkene een specialist heeft geconsulteerd, om op zijn beurt een specialist te consulteren. Dit zou de ambtenaar-geneesheer of adviserend arts er in praktijk al gauw toe verplichten bij quasi elke aanvraag over te gaan tot de consultatie van een specialist. Een dergelijke interpretatie gaat voorbij aan artikel 9ter, dat voorziet dat de beoordeling in beginsel gebeurt door de ambtenaar-geneesheer/adviserend arts, behalve in het geval van gerede twijfel, wat in casu niet het geval blijkt te zijn.

Het komt de aanvrager van de verblijfsmachtiging toe om alle nuttige gegevens ter beoordeling van zijn aanvraag aan het bestuur te verstrekken. Dit geldt uiteraard ook met betrekking tot de procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien gaan verzoekers voorbij aan het motief dat met betrekking tot het post-traumatisch stress-syndroom na januari 2009 en met betrekking tot de urologische behandeling/opvolging na januari 2010 geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen werden ingediend wat betreft de verdere evolutie ervan ter staving van het direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand. Het oordeel dat het dossier niet toestaat een graad van ernst van de aandoening vast te stellen zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, is dan ook geenszins in strijd met het neergelegde standaard medisch getuigschrift.

Waar verzoekers stellen dat de medische zorgen in het land van herkomst niet voorhanden of toegankelijk zijn, is dit argument niet dienstig. De mogelijke behandeling in het land van herkomst is immers geen motief van de bestreden beslissing, die er enkel toe strekt vast te stellen dat het vereiste ernstig karakter van de aandoening ontbreekt (of althans niet af te leiden is uit de door verzoekers verstrekte gegevens).

Waar verzoekers tenslotte stellen dat de aanvraag ook in functie van tweede verzoekster werd ingediend en dat er dus ten onrechte werd geweigerd dit te onderzoeken, is dit manifest onjuist. Hoewel in de aanhef van de aanvraag d.d. 22 oktober 2009 inderdaad ook de naam van tweede verzoekster voorkomt, blijkt uit de inhoud van deze aanvraag overduidelijk dat enkel medische problemen in hoofde van eerste verzoeker werden ingeroepen. Bovendien werd enkel voor eerste verzoeker een standaard medisch attest ingediend. Het feit dat tweede verzoekster naderhand ook in eigen naam medische attesten indiende, is niet van aard de vaststelling te wijzigen dat er in hoofde van tweede verzoekster geen aanvraag werd ingediend. Het verzoekschrift d.d. 28 oktober 2009 zet niets uiteen met betrekking tot een aandoening van tweede verzoekster. De motivering dat het verzoekster vrij staat voor zichzelf een aanvraag in te dienen, is dan ook terecht.

Het middel is ongegrond."

3.3. Beoordeling ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de arts-adviseur in een advies heeft vastgesteld dat de medische elementen aangehaald door de eerste verzoeker niet weerhouden konden worden. Het advies van de arts-adviseur dat dit vaststelt, dateert van 8 juni 2012 en wordt bijgevoegd, dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de eerste verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, dat niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de eerste verzoeker gewoonlijk verblijft, een inbreuk zou uitmaken op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM, dat de medische redenen die na de indiening worden overgemaakt op naam van de tweede verzoekster niet in overweging kunnen worden genomen en het haar vrij staat een nieuwe aanvraag conform artikel 9ter in te dienen opdat deze medische elementen eveneens in overweging zouden worden genomen.

De verzoekers menen dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt doordat niet wordt gemotiveerd waarom de aandoening van de verzoeker niet van aard zou zijn dat zij een reëel risico zou inhouden voor zijn fysieke integriteit en een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. De verzoekers stellen dat dit aspect niet is onderzocht door de arts-adviseur en de verweerder, die er zich toe beperken te stellen dat de ziekte geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van de verzoeker en dat de aandoening niet levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het gevorderde stadium van de ziekte. De verzoekers voeren aan dat aldus een te enge interpretatie wordt gehanteerd van artikel 9ter, § 1, lid 1 van de vreemdelingenwet, waarin niet vereist wordt dat de ziekte een directe levensbedreiging zou inhouden en waarin tevens wordt voorzien dat ook een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft, aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf.

De verzoekers hebben *in casu* op 26 oktober 2009 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

De Raad stelt vast dat *in casu* de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 2 juni 2010 ontvankelijk werd verklaard en dat deze aanvraag uiteindelijk in de thans bestreden beslissing op 14 juni 2012 ongegrond wordt verklaard. Er werd *in casu* dus geen toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien de ambtenaar-geneesheer in zijn of haar advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient de verweerder, met name de arts-adviseur, tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek, na te gaan of de ziekte waaraan de verzoekende partij lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De arts-adviseur dient hiertoe de medische elementen van de aanvraag te toetsen aan beide in artikel 9ter van de vreemdelingenwet vermelde gronden, met name dient nagegaan te worden of de ziekte “een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit” of “een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

De verweerder stelt terecht dat uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2005 - 2006, Doc 51 n° 2478/001, p. 9 en 35) blijkt dat voor de toepassing van de begrippen opgenomen in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, verwezen wordt naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en inzake ernstige ziekten.

Overeenkomstig deze rechtspraak van het EHRM, en meer bepaald het arrest N. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05) zijn er zeer uitzonderlijke omstandigheden nodig vooraleer er een schending is van artikel 3 van het EVRM en dient er rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker op het ogenblik van (de tenuitvoerlegging van) de bestreden beslissing.

In casu werden de voorgelegde medische attesten door de arts-adviseur in zijn advies d.d. 8 juni 2012 ten gronde beoordeeld en werd geoordeeld dat:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K(...) M(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 08.06.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar en gesteund op het advies van de arts-adviseur d.d. 8 juni 2012, dat bijgevoegd werd onder gesloten omslag en aan de verzoekers tezamen met de bestreden beslissingen ter kennis werd gegeven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat op datum van 4 juni 2010 inzake de aanvraag van de verzoekers ook reeds een advies werd gegeven door de arts-adviseur. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat dit advies aan de verzoekers werd ter kennis gebracht. Bovendien verwijst de bestreden beslissing nergens naar dit op 4 juni 2012 opgestelde advies, en wordt slechts melding gemaakt van het advies van 8 juni 2012, met name waar gesteld wordt "zie verslag arts-adviseur dd. 08.06.2012 in gesloten omslag". De Raad is dan ook van oordeel enkel het advies d.d. 8 juni 2012 geacht kan worden deel uit te maken van de motivering van de eerste thans bestreden beslissing.

De arts-adviseur heeft in zijn advies van 8 juni 2012 het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.10.2009.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Consultatieverslag d.d. 23/09/2009, opgesteld door dr. R.D., uroloog (consultatie van 03/08/2009).
- Consultatieverslag d.d. 23/09/2009, eveneens opgesteld door dr. R.D. (consultatie van 22/09/2009).
- Medisch getuigschrift d.d. 30/09/2009, opgesteld door dr. F.R., psychiater.
- Consultatieverslag d.d. 02/12/2009, opgesteld door dr. R.D. (consultatie van 01/12/2009).
- Medisch verslag d.d. 27/01/2010, eveneens opgesteld door dr. R.D.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 27/01/2010.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 48-jarige man zich in september 2009 met een posttraumatisch stress-syndroom presenteerde. De geconsulteerde psychiater, dr. R., maakte melding van een medicamenteuze behandeling met Mirtazapine (farmaceutische stof mirtazapine: een antidepressivum); hij attesteerde verder dat regelmatige opvolging door een psycholoog of een psychiater noodzakelijk was, dat de voorziene duur van de behandeling onbepaald was en dat de resultaten van de lopende behandeling middelmatig waren.

De betrokkene kreeg verder in de periode augustus-januari 2010 ook urologische zorgen in het kader van erectiele dysfunctie van onduidelijke oorsprong. Het betrof een behandeling met fosfodiësterase type 5-inhibitoren: Cialis (farmaceutische stof tadalafil), Levitra (farmaceutische stof vardenafil), Viagra (farmaceutische stof sildenafil), alsook met relatietherapie.

We ontvingen van de betrokkene geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen meer aangaande de verdere evolutie van het beschreven posttraumatisch stress-syndroom onder behandeling na september 2009 en/of aangaande de evolutie i.v.m. erectiestoornissen en het verdere verloop van de urologische behandeling/opvolging na januari 2010 en/of ter staving van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische en/of urologische aandoening met een direct levensbedreigende karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke psychiatrische en/of urologische behandeling in dit verband.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

In het medisch advies van de arts-adviseur kan dus worden gelezen dat zij van oordeel is dat de eerste verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit (*“niet (...) een directe bedreiging voor het leven van betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand”*), zoals vermeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt echter vast dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermeldt dat een verblijfsmachtiging kan worden aangevraagd door een persoon “die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”, zodat het ter zake niet alleen gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, maar dat ook een ziekte in aanmerking kan worden genomen die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Deze zienswijze wordt ook ondersteund door het bepaalde in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, waar met name de onderzoeksbevoegdheid die ter zake aan de ambtenaar-geneesheer toekomt als volgt nader wordt bepaald: *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft (...)”*.

Het advies van de arts-adviseur waarop de eerste bestreden beslissing steunt, vermeldt echter enkel dat de aandoening geen directe bedreiging is voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand vormt. Noch in het advies van de arts-adviseur, noch in de bestreden beslissing zelf, wordt gemotiveerd omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De verweerder erkent in de nota met opmerkingen overigens dat de mogelijke behandeling geen motief van de bestreden beslissing is. Nochtans blijkt uit de stukken van het dossier, zoals de verzoekers ook opwerpen, dat in het medisch getuigschrift van psychiater R. d.d. 30 september 2009 duidelijk wordt bevestigd dat de specifieke zorgen niet toegankelijk zijn voor de verzoekers in hun land van herkomst. In hun aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 26 oktober 2009 wezen de verzoekers er tevens op dat zij door hun Ossetisch-Ingosjetische origine in Rusland geen beroep zullen kunnen doen op een geschikte medische verzorging, zij voegen hiertoe verschillende mensenrechtenrapporten toe aan hun aanvraag. Er dient te worden vastgesteld dat op deze argumenten niet is geantwoord.

De formele motiveringsplicht vereist weliswaar niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet worden gegeven, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is.

Evenwel waar de bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur, waarvan de motivering slechts beperkt is tot de eerste situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, en desondanks wordt gesteld dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, die twee situaties voorziet, is de bestreden beslissing derhalve niet pertinent en draagkrachtig.

De door de verweerder in de nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Waar de verweerder aanvoert dat de verzoekers voorbijgaan aan het motief dat met betrekking tot het posttraumatisch stresssyndroom, na januari 2009 en met betrekking tot de urologische behandeling/opvolging na januari 2010 geen aanvullende medische getuigschriften of verslagen werden

ingediend zodat het oordeel dat het dossier niet toestaat een graad van ernst van de aandoening vast te stellen zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, geenszins in strijd is met het neergelegde standaard medisch getuigschrift, dient te worden opgemerkt dat de arts-adviseur in haar advies van 8 juni 2012 uitdrukkelijk heeft geoordeeld *“ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 27/01/2010”*. De verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het gebrek aan actualisering een motief, laat staan een determinerend motief, zou vormen voor het ongegrond verklaren van de aanvraag. Bovendien doet deze repliek van de verweerder geen afbreuk aan het feit dat noch in de bestreden beslissing, noch in het advies van 8 juni 2012 van de arts-adviseur, wordt geantwoord op de concrete argumenten in de aanvraag van de verzoekers aangaande het gebrek aan toegankelijkheid van een geschikte behandeling in hun land van herkomst en dat de motivering van het advies van de arts-adviseur slechts beperkt is tot de eerste situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet terwijl desondanks wordt gesteld dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft miskend.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

Nu de eerste bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van beide verzoekers en deze beslissing als één en ondeelbaar moet worden beschouwd, dient de beslissing houdende de ongegrondheid van de door de verzoekers op 26 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in haar geheel te worden vernietigd.

3.4. Wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft

De verzoeker voeren in de uiteenzetting van hun enig middel geen grief aan die specifiek is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarbij aan hen beiden het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen werden, blijkens de motivering ervan, genomen in uitvoering van artikel 7, 1e lid, 2° van de vreemdelingenwet. De verweerder motiveerde hiertoe als volgt: *“L'intéressé(e) séjourne dans le Royaume depuis plus longtemps (...) que le délai stipulé conformément l'article 6 ou ne parvient pas à fournir la preuve qu'elle (il) n'a pas dépassé ce délai. Décision de l' Office des étrangers du 14/06/2012”*

Artikel 7, 1e lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

(...)”

Artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt. (...)”

De tweede bestreden beslissing geeft aan de burgemeester van de verblijfplaats van de verzoekers de instructie om hen door afgifte van het model van bijlage 13 kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij hen het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen na de kennisgeving. De tweede bestreden beslissing vermeldt als redengeving van dit bevel dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden

hebben. Tevens geeft de verweerder in de tweede bestreden beslissing de volgende instructie: *“Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.”*

Zoals hierboven werd besproken, is de Raad van oordeel dat er grond is om de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, te vernietigen. Als gevolg van deze vernietiging, zullen de verzoekers zich terug bevinden in hun rechtstoestand zoals die was vóór het treffen van de eerste thans bestreden beslissing. Zij vallen dan terug onder de geldigheid van het attest van immatriculatie model A, dat hen werd afgeleverd ter uitvoering van de beslissing van 2 juni 2010 waarbij de aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard. De tweede en derde bestreden beslissing verliezen bijgevolg hun rechtsgrond. Bovendien blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen duidelijk dat de tweede en derde bestreden beslissing werden getroffen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer past het dan ook om samen met de eerste bestreden beslissing, ook de tweede en derde bestreden beslissing uit het rechtsverkeer weg te nemen en te vernietigen.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juli 2012, genomen ten aanzien van M. K, wordt vernietigd.

Artikel 3

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juli 2012, genomen ten aanzien van F. O, wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE